

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО

Във футболна
треска

С истински
футболни
трикове

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО ВЪВ
ФУТБОЛНА ТРЕСКА

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото! Лили прави магии от деня, в който съвсем неочаквано намери вълшебната книга до леглото си.

Обаче правенето на магии понякога има неочаквани последиствия...

Както когато Лили се влюби в най-добрия футболист на училищния отбор. Отгоре на всичко тя нищо не разбира от футбол. Това обаче ще се промени.

Дано само да не си вкара автогол!

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и на пръв поглед изглежда като всяко обикновено дете. Такава си е тя... обаче не съвсем! Защото Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено: книга със свръхстранни чудодейни думички!

Просто една сутрин Лили я откри до своето легло. Как се е озовала там? Нямам никаква представа. Лили обаче знае, че модерната вещица Зурулунда Кноркс може би нарочно е оставила книгата точно в нейната стая. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Обаче внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш една-едничка дума грешно, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. От съображения за сигурност Лили не разказа на никого за своята книга с чудеса. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от

своя малък брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото Леон е много любознателен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.

Така... Сега вече знаеш необходимото, за да се включиш в събитията.

ПЪРВА ГЛАВА

Лили седеше в стаята си и четеше спортната рубрика във вестника. Интересуваха я футболните резултати от мачовете в събота и неделя и новата таблица с головете от шампионата. Тя непременно трябваше да научи резултатите наизуст, но това можеше да стане само ако Леон я оставеше на мира.

Той връхлетя в стаята ѝ, разбира се, без да почука. Леон още не можеше да чете, но от картинките веднага му стана ясно какво правеше Лили.

— Как така изведнъж стана футболен фен? — попита я той.

— Е... защо пък не? — отвърна Лили.

Трудно ѝ беше да обясни на Леон причината. Не точно футболът я вълнуваше толкова много. По-скоро всичко, свързано с него и най-вече едно точно определено нещо. Лили беше влюбена, а това изобщо не беше работа на Леон. Освен това той не би могъл да ѝ влезе в положението, защото от любов разбираше още по-малко, отколкото от футбол. Лили не беше влюбена във футбола, а в Андреас. Андреас

беше от нейния випуск и беше „изгряваща звезда“, както се казваше във футбола. Изгряващата звезда на училищния футболен отбор.

— Когато си влюбена във футболист, трябва да разбираш от футбол! — смяташе Мона, най-добрата приятелка на Лили.

А Мона беше наясно с тези неща, защото вече беше получила цели три любовни писма. А и от шест седмици ходеше с Кевин, но никой, освен Лили не знаеше това.

— Най-вече, когато си влюбена във футболист, който няма ни най-малка представа какъв късметлия е. Как иначе да го убедиш, че и той е влюбен в теб?

Сложни бяха нещата в любовта. Може би твърде сложни за момче като Андреас. Като всички останали хлапаци и той се интересуваеше единствено от футбол. Лили беше наясно с това и не можеше да търпи повече!

Мона също така ѝ беше казала: „Ние момичетата трябва да вземем всичко в наши ръце!“

Лили само беше кимнала и ѝ беше отговорила учудено: „Боже, Мона, ти си истинско либеро по въпросите на любовта!“

Обаче Мона изобщо не разбра комплимента. Откъде можеше да знае, че либерото е много важен играч във футбола. Дори Лили научи това наскоро. Затова пък Мона разбираше много от езда, въпреки че приятелят ѝ Кевин караше скейтборд и не можеше да понася конете. Според него те миришеха ужасно. Той каза това на Лили и тя дълго размишлява дали да го сподели с най-добрата си приятелка. В края на краищата не се реши да го направи, защото Мона беше много влюбена и беше заявила, че щом като ходят заедно, ще качи Кевин на кон! Лили трябваше да ѝ обещае, че няма да каже на Кевин за плановете ѝ, защото така щеше да развали всичко. Само ако Мона знаеше...

Да, любовта беше сложно нещо! Затова малкият брат на Лили нямаше да я разбере.

— Хайде, чети! — започна да мрънка той.

За да има мир и спокойствие, Лили започна да му чете статия за мач от Бундеслигата и то точно от мястото, където Леон я беше прекъснал: „... но домакините не се предадоха и притиснаха съперника си в наказателното поле...“

— Позволено ли е да притискаш някого? — извика Леон.

Лили обаче изобщо не го слушаше, а продължи да чете понататък:

— На гостите все по-рядко им се удаваше случай да се освободят от противника и да нападнат вратата му. После безмилостно се задейства капанът на засадата...

— Какъв капан?

Лили направи гримаса и не се остави да я разсейват.

— Играта продължи с непрестанни атаки на домакините, но защитата на гостите беше много силна. Синьо-белите напразно атакуваха, защото вратата на гостите беше блокирана.

— Но една врата не може просто така да се блокира!

— Не това се има предвид! — обясни Лили. — Те не блокират вратата наистина.

— А какво правят тогава? Пирони ли използват, за да заковат нещо пред вратата? Аз блокирах клетката на хамстера като забодох вилици в нея, точно както прави и Дейвид Копърфийлд. Е, само дето той използва дълги ножове... Разбира се, хамстерът не беше в клетката. Едва когато бях забил всички вилици, го пуснах вътре. Изглеждаше много опасно.

Лили отново направи гримаса; не знаеше да плаче ли или да се смее.

— Просто така се казва — вратата е „блокирана“. Разбира се, в действителност тя не е блокирана. Във вестника пише още, че

защитата е била добре разпределена и пространството добре покрито, така че противниците да не могат да проникнат.

— Какво пространство? Аз мислех, че играят на футболно игрище!

Лили си пое дълбоко въздух.

— Ще ме оставиш ли да чета по-нататък? Искам да разбера дали единият от отборите е успял да разбие защитната стена. Разбира се, не с помощта на чук, нали ти е ясно?

— Разбира се! — каза Леон и кимна енергично с глава. — Обаче в детската градина ни е забранено да играем футбол на закрито!

При тези думи той най-накрая се отдалечи и Лили успя да се посвети изцяло на вестника си. Нали искаше да е добре информирана утре в училище. Вече беше гледала по телевизията записа на мачовете от първата и втора Бундеслига. Сега още веднъж разглеждаше съвсем старателно всички резултати. Трябваше да ги научи наизуст.

— Ох, колко е трудно! — каза тя и остави вестника настрана.

Вече не се страхуваше да заговори Андреас в училищния двор, когато той съвсем професионално обсъждаше футболни теми с другите момчета. И ако те започнеха да ѝ се подиграват, тя просто щеше да спомене няколко резултата от мачовете.

На следващата сутрин обаче се случи нещо съвсем различно. В междучасието Андреас отново беше със съучениците си в двора на училището; пак говореха за футбол, но за разлика от друг път, днес тема на разговора не бяха резултатите от съботно-неделните мачове. Те обсъждаха собствения си футболен отбор. Тази година той имаше

право да участва в градското футболно първенство. Всички основни училища трябваше да участват в състезанието с отбор, който да е съставен от най-добрите играчи от трети и четвърти клас. В училището на Лили г-жа Грах отговаряше за това. Тя не само беше класната ръководителка на Лили, но и преподаваше физическо възпитание на другите класове. И понеже тази сутрин децата от випуска на Лили имаха спорт, тя им каза кого иска да включи в отбора. Всички бяха съгласни с повечето предложения, но относно някои играчи мненията доста се разминаваха.

— Това е напълно нормално — обясни г-жа Грах. — Във всеки отбор е така. В крайна сметка това е само един предварителен подбор. Ако вие имате други предложения, моля да ми ги кажете!

Не беше чудно, че сега футболните фенове бяха толкова развълнувани. Дали тази година най-накрая щяха да победят? Г-жа Грах беше казала: „Имаме големи шансове да спечелим купата. Само не трябва да подценяваме противника!“

Това за големите шансове може би беше вярно, защото в класа на Лили и в този на Андреас имаше добри футболисти. Андреас, разбира се, беше един от тях.

— Андреас определено е най-добрият от всички нас! — каза Вали. А тя трябваше да разбира от тези неща, защото като вратар беше един от най-важните играчи в отбора. Вали беше от класа на Лили и беше истинска спортна фурия. Искаше да стане състезателка по лека атлетика, защото беше единствената в цялото училище, която можеше да хвърля бейзболна топка на повече от четиридесет метра. В списъка на г-жа Грах бяха още две момичета: Сабрина и Ирина. С участието на Ирина момчетата бяха съгласни. Тя щеше да играе в защита. Беше толкова набита и силна, че нападателите щяха да се измъчат с нея. Ако се ядосаше, когато някой се опитва да я надиграе, тя — както сама признаваше — просто го „размазваше“. Лили беше убедена, че точно затова момчетата нямаха нищо против нея. Страхуваха се, че Ирина ще ги размаже на двора в училище.

При Сабрина нещата бяха по-различни. За нейния избор имаше доста възражения.

— Взели са я само, защото може да тича бързо! — противяха се някои.

Футболните експерти бяха дори против избора на г-жа Грах относно някои момчета.

— Защо в едно училищно футболно първенство да се подхожда по различен начин, а не както в Бундеслигата?

Лили почти не се включваше в дискусията. Затова пък стоеше плътно до Андреас и чувството беше много хубаво. Само ако той най-после я забележеше! През цялото междучасие той не я беше погледнал нито веднъж. Лили чакаше удобен момент, за да блесне с футболните си знания. Всички щяха много да се учудят, Андреас също, разбира се. Тя усилено размишляваше как да подхване разговор за мачовете от

миналата събота и неделя. От напрежение нервно мачкаше в ръце плюшената си мишка. Но този път това не ѝ донесе късмет. Или може би да? Изведнъж тя изпусна мишлето. И докато разбере какво става, Андреас вече се беше навел, за да го вдигне.

— Много сладко малко мишле — каза той и ѝ го подаде.

— Ами, не — отвърна Лили и почувства как се изчервява.

Устата ѝ пресъхна и тя не успя да каже нищо повече. Колко тъпо! Защо той ѝ беше казал това? Разбира се, че плюшената ѝ мишка беше сладка. Защо не му беше отговорила както трябва? Дори не му беше благодарила.

— Благодаря — каза тя със закъснение и гласът ѝ прозвуча много пискливо.

Обаче Андреас не я чу. Той отново беше на футболна вълна.

„Това е добре“, помисли си Лили. Кой знае какво е мнението му за момичетата с писклив глас. Беше я яд, че не ѝ беше хрумнало нищо друго. Това можеше да е нейният шанс! Проклятие! Дали да не изпусне мишката си още веднъж? А ако я видеше някой? Не, беше прекалено глупаво! Обаче Андреас наистина я беше погледнал... Съвсем за кратко наистина, но все пак. Дали беше забелязал новата ѝ

тениска? Беше я облякла специално заради него. Дали му беше харесала? Защо не можа да ѝ хрумне нищо? Е, все пак той смяташе, че любимата ѝ плюшена играчка е сладка. Тя гледаше само него и вече не слушаше какво говорят другите. Но какво щеше да стане, ако те или самият Андреас забележеха, че го зяпа? Лили бързо отмести погледа си. И тогава дочу една дума: „Гладбах!“

— Борусия Гладбах също играе четири — три — три! — тъкмо казваше Юрген.

— Не е така! — извика Лили. — Тази събота и неделя беше две на едно!

Всички започнаха да се смеят, а Лили не разбра защо. Тя светкавично започна да си припомня резултатите. Да, Мюнхен Гладбах бяха спечелили с два на един, беше сигурна в това.

— И два на един срещу Вердер Бремен.

Отново всички се засмяха и Лили се изчерви. Дали пък не беше три на един? Дали не беше объркала Борусия Мюнхен Гладбах с Борусия Дортмунд? Това ѝ се беше случвало преди време. Изведнъж вече не беше сигурна в нищо.

— Ние говорим за система — каза Андреас. — За футболна система, разбираш ли?

Обаче Лили не разбираше нищо.

— Каква система? — попита тя и гласът ѝ отново стана ужасно писклив.

— Имаме предвид системата с четири бранители — извика Юрген. — Нищо ли не разбираш? Май мястото ти не е тук!

Лили наистина не разбираше нищо. Единственото, което знаеше беше, че другите ѝ се присмиваха. А на нея ѝ се искаше да потъне в земята от срам. Беше много ядосана на всички, дори и на Андреас. Той също ѝ се беше присмял. Но защо? Не се осмеляваше да погледне никой и най-вече Андреас. Тя просто се обърна и си тръгна. Тъпа система! Какво беше това? За щастие удари звънецът и всички ученици със смях се втурнаха в класните стаи. Лили си въобразяваше, че всички се смееха на нея, въпреки че в същото време ѝ беше ясно, че това беше невъзможно. Не всички бяха чули какво беше казала. Как можа да се получи така?

Когато Лили седна отново на чина си, ѝ идваше да заплаче.

— Лошо ли ти е? — попита я госпожа Грах.

Гласът на учителката като че ли идваше отнякъде много далече.

— Лили!

Само това липсваше!

— Не, не — каза тя и започна да търси носната си кърпичка. — Аз... аз просто се задавих!

Лили шумно си издуха носа, като в същото време ѝ се искаше да скрие лицето си в кърпичката. За щастие госпожа Грах я остави на мира. Малко след това на чина на Лили се приземи една бележка. Тя беше много малка и добре сгъната. Лили бързо я отвори. И какво беше написано там? Две думи. Две думи с въпросителен знак накрая.

„Любовни терзания?“

Лили бързо сгъна бележката. Веднага ѝ стана ясно от кого е тя. Разбира се, че от приятелката ѝ Мона, която седеше два чина зад нея. Г-жа Грах беше разместила Лили и Мона.

— Защото прекалено много бърборите — беше казала тя.

Лили се обърна към Мона и ѝ кимна. Мона направи състрадателна физиономия и също кимна. Това се отрази добре на Лили и тя въздъхна дълбоко. Колко добре беше да има приятелка, която я разбира и е наясно с любовните терзания. Ако не беше така, тя със сигурност нямаше толкова бързо да забележи какво става с Лили.

Лили тъкмо се канеше да скрие бележката, когато отново чу гласа на учителката си.

— Какво толкова важно имаме тук? — попита госпожа Грах и ловко сграбчи посланието на Мона.

О, не! Ужа-а-а-с! Лили погледна госпожа Грах отчаяно, но за щастие тя не разтвори бележката, а само я прибра.

ВТОРА ГЛАВА

Мина цяла вечност докато дойде междучасието и всички деца отново се втурнаха на двора. Всички деца ли? Не. Лили остана да седи на чина си и да размишлява как да обясни на учителката си. Госпожа Грах със сигурност щеше да ѝ се присмее. Любовни терзания... Най-накрая събра смелост и се отправи към учителската катедра. Там обаче имаше още някой — приятелката на Лили, Мона. Тя не искаше да оставя Лили в беда.

Госпожа Грах все още продължаваше безмълвно да рови в чантата си. Двете момичета я наблюдаваха и чакаха тя най-накрая да ги погледне и да каже:

— Какво става с вас?

— Става въпрос за бележката — каза Лили заеквайки.

— Аха, бележката! — каза г-жа Грах и я извади от чантата си.

— Аз я написах, вината е моя — каза Мона. — Тя е предназначена за приятелката ми Лили и е много лична.

— Така, така — каза г-жа Грах и започна да прехвърля между пръстите си сгънатото листче.

— Не исках да преча на учебния процес — извини се Мона и протегна ръка към учителката си, за да вземе бележката.

— Много е мило от твоя страна, че се застъпваш за приятелката си... — отвърна г-жа Грах и продължи да опипва листчето, — но аз мисля, че бележката е била предназначена за Лили, нали?

Лили кимна.

— Искам да кажа, че Лили трябва да е тази, която ще получи писъмцето.

В този момент тя подаде на Лили сгънатото листче, без да прочете какво е написано на него.

Лили прибра писъмцето и каза само:

— Благодаря!

— А сега излизайте — предупреди ги госпожа Грах. — Междучасието скоро ще свърши.

Двете момичета излязоха облекчени от стаята. На вратата Лили се обърна още веднъж:

— Благодаря, г-жо Грах.

— Това е въпрос на чест — отвърна учителката.

Разбира се, на Лили сега изобщо не ѝ беше до разговори на футболна тема. Щеше ѝ се изобщо да не говори. Обаче не можеше да се държи така с Мона.

— Когато човек се чувства по този начин, е най-добре да сподели с някого — каза Мона и погледна Лили многозначително.

— Добре, тогава ще отида да споделя всичко с Юрген — каза Лили и се отправи към група момчета, които подритваха празна кутийка от кока-кола.

— Да не си полудяла? — извика Мона и се втурна след Лили. Изведнъж се спря и започна да се смее. Тя едва сега се досети, че Лили се беше пошегувала с нея.

— С тези неща шега не бива — каза Мона почти обидено. — Хайде, казвай!

— Ами, знаеш ли... — започна Лили и отново направи тъжна физиономия, — всъщност нямам истински любовни терзания. Просто много се ядосах. Представях си всичко толкова хубаво и изведнъж нещата се объркаха.

— Какво се е объркало?

— Ами това с футбола!

— Нищо не разбирам!

— Бях се подготвила толкова добре, защото исках да говоря с Андреас... и всичко стана по съвсем различен начин.

— Кое всичко? — продължи да настоява Мона.

— Просто всичко — каза Лили. — Те говореха за някаква система и после всички ми се присмяха.

— Андреас ти се присмя?

— Мисля, че да.

Мона поклати глава.

— Типични любовни терзания — каза тя.

Лили повдигна рамене.

— И сега вече не го обичаш, защото ти се е присмял? — попита Мона.

Лили кимна и веднага след това поклати глава.

— И сега какво?

— Много съм объркана — каза Лили нещастно.

— Значи все пак имаш любовни терзания, нали ти казах. И какво ще правиш сега?

— Не знам! — отвърна леко раздражено Лили.

— В никакъв случай не трябва да тичаш след него! Дори и да го обичаш!

— Защо?

— За да разбереш дали и той е влюбен в теб. Възможно е да не ти се е присмял, а просто да ти се е усмихнал. Не съм била там. Защо не ми каза нищо преди това? Може би е влюбен в друга или просто...

— ... просто обича единствено футбола — довърши Лили, за да прекъсне тирадата на Мона.

Мона обаче беше набрала скорост и продължи да дава съвети. Лили не искаше да я слуша повече.

— Той каза „сладко мишле“ — се изплъзна от устата на Лили.

— Какво е казал? Сладко мишле? — изкрещя Мона.

Лили кимна.

— Тогава той те обича. Това е ясно!

— Не, не. Нещата не са точно такива. Не го каза директно на мен. Той...

— Не на теб? Този негодник! Тогава значи обича друга. Обаче се съмнявам!

— Не, не. Ти не разбираш — отвърна Лили.

Обаче Мона не ѝ остави никакъв шанс, за да обясни. Тя продължаваше да говори, да говори, да крещи и да дава съвети. Лили вече изобщо не я слушаше. Най-накрая звънецът я спаси.

Когато двете се върнаха в сградата на училището, Лили видя, че Андреас върви пред тях. Веднага щом го съзря, почувства нещо като пробождане в стомаха. Кой ходеше до него, говореше му и се смееше? Сабрина! Само това липсваше! Настроението на Лили отново се развали.

Последния час Лили имаше рисуване. Въпреки че друг път рисуваше с голямо удоволствие, днес часът изобщо не ѝ хареса. Просто денят беше тъп. Дали Андреас и Сабрина...? Е, тя наистина можеше да

играе футбол и може би щеше да играе в училищния отбор. А Лили...
Какво можеше да предложи тя на Андреас?

Изведнъж Мона застана зад нея и й прошепна:

— Видях ги двамата. Наистина ми е мъчно за теб.

На Лили само това ѝ липсваше. Въпреки че обичаше приятелката си, в момента тя ѝ лазеше по нервите. Или пък Мона имаше право? Не, Лили просто не искаше повече да мисли за това. Тя натопи четката си в черна боя и започна да рисува... Но какво рисуваше? И тя самата не знаеше. Пък и ѝ беше все едно. Най-накрая училището свърши и Лили можеше вече да се прибере.

Щеше ѝ се да си легне и да се завие през глава. Обаче първо трябваше да яде, а и домашните я чакаха. Тъкмо когато беше свършила с всичко и се канеше да спусне щорите и да си легне, майка ѝ влезе в стаята и седна до нея на леглото. Тя беше забелязала, че нещо не беше наред с Лили.

— Какво те измъчва? — попита я тя.

— Не знам.

— Хайде, разкажи ми! Знам, че нещо се е случило!

— Просто всичко е много глупаво!

— Какво? Нещо в училище ли?

— Не. Да. Беше тъпо в училище. А на двора беше още по-тъпо.

— Но кое е тъпо?

— Просто всичко. Как да ти обясня?

Лили въздъхна. С никого не ѝ се говореше за Андреас. Нито с майка ѝ, нито с Мона.

— И наистина не се е случило нищо лошо? — попита мама и погали Лили по главата.

— Не — отвърна Лили, усмихна се и се сгуши в мама. — Само дете не искам да говоря за това. Аз самата не съм много наясно. И освен това...

— Освен това какво?

— Уф, не знам.

— Това ми е познато — каза мама и въздъхна. — Когато бях на твоята възраст и на мен ми се е случвало често. Знаеш ли какво, искаш ли само ние двете да излезем из града? Аз трябва да купя една книга от книжарницата, а след това може да ядем сладолед. Не сме го правили от много време.

— Ами Леон?

— Той ще отиде при един свой приятел. Мисля, че трябва да излезем по женски. Само ти и аз.

— Супер! — извика Лили въодушевено и скочи от леглото. — Само ние, по женски.

Когато Лили и майка ѝ влязоха в книжарницата, на Лили изведнъж ѝ хрумна една идея.

Тя попита продавача:

— Имате ли книга за футбола, в която да има нещо за системи?

Лили имаше късмет, защото продавачът веднага ѝ показа точната книга. Тя се казваше „Футболни системи“.

— Всичко е написано вътре — обясни ѝ продавачът и ѝ показа няколко страници. — Различните нападателни и отбранителни системи. Четири-две-четири, четири-три-три и всякакви други стратегии. Нали това ти трябва?

Лили беше въодушевена.

— Да, точно това — отвърна тя. — Вие или разбирате доста от футбол, или пък от книги.

— Или и от двете по малко — поправи я продавачът усмихнато. — Преди и аз играех футбол. Да опаковам ли книгата като за подарък?

Лили погледна майка си въпросително.

— Не е нужно, ще си я подарим на нас. А ако сте такъв специалист и по любовта, какъвто сте по футболните въпроси, то тогава ми препоръчайте някой наистина хубав любовен роман!

Продавачът се изчерви и каза:

— По-добре се обърнете за съвет към моите колеги, които продават романите. Там ще получите и книгата, която сте поръчали.

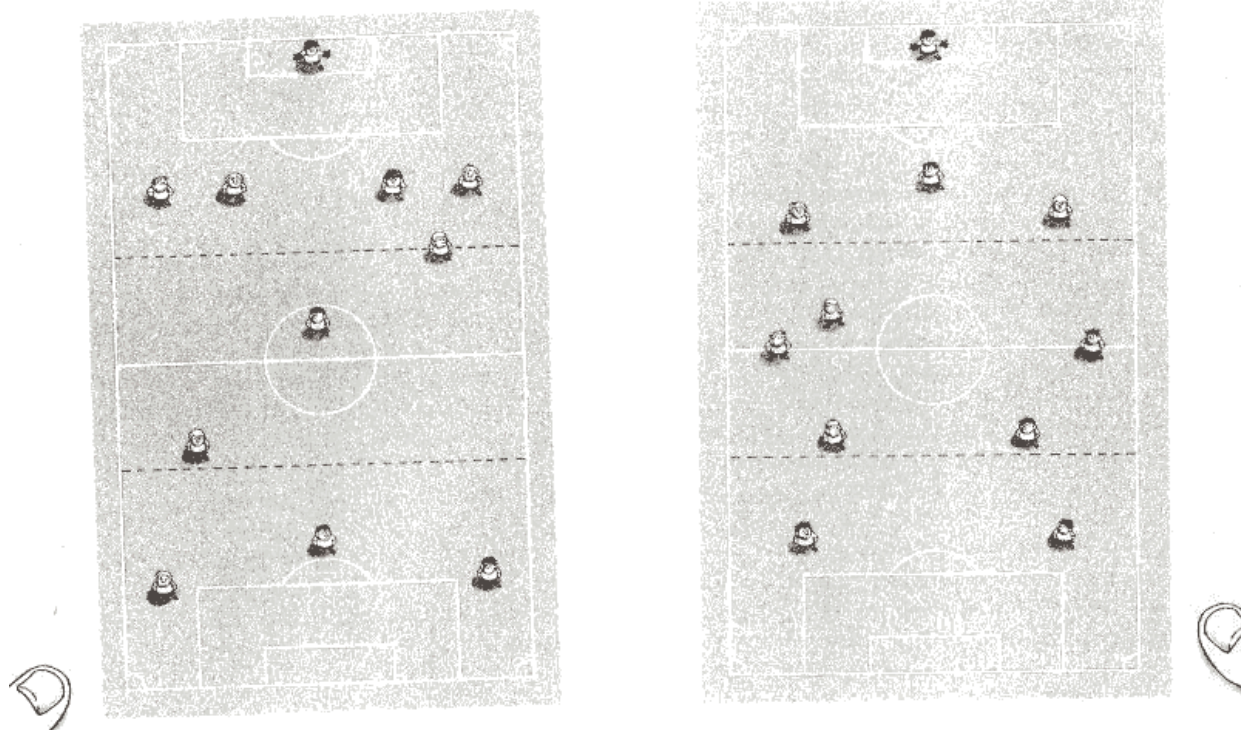
Вкъщи Лили веднага се задълбочи в новата си книга. Тя не беше нито много интересна, нито забавна, защото беше доста специализирана. Лили беше много учудена, че човек може толкова много да се замисля над игра като футбола. Тя нямаше желание да прочете цялата книга наведнъж. Най-напред започна с главата за тактическите подредби и скоро разбра какво бяха имали предвид момчетата с тяхната система. Това означаваше как се подреждаха единадесетте играчи от един отбор на терена. Например при системата 4-3-3 пред вратаря има четирима защитници. В средата на полето има трима играчи и най-отпред, пред противниковата врата, има трима нападатели. Когато човек видеше обясненията и картинките черно на бяло, всичко изглеждаше много елементарно. Лили разгледа още няколко футболни системи и затвори книгата.

Тя легна в леглото, затвори очи и започна да мечтае за това как стои до Андреас на двора в училище. Но този път никой не ѝ се смее и Андреас дори я кани да ядат заедно сладолед. Те отиват до будката, където Лили и мама днес бяха хапнали сладолед. О, колко е хубаво! Само тя и Андреас.

Те говорят за футбол и футболни тактики, а Андреас е впечатлен. Докато не се появи Леон. Обаче не при будката за сладолед, а в действителност. Той връхлетя в стаята на Лили и беше много развълнуван.

— Трябва да ми помогнеш! — извика той.

— Колко пъти да ти казвам, че трябва да чукаш, преди да влезеш?
— скара му се Лили.

— Много е важно и без теб няма да стане.

— За какво става въпрос? — попита тя с отегчен глас.

— Докато ти беше с мама на покупки, аз бях у Тобиас. Нали знаеш кой е Тобиас?

— Най-добрият ти приятел.

— Да. Значи, бащата на Тобиас трябва да работи и затова не може. Майката на Тобиас също не може, защото трябва да се грижи за Марайке, която е болна от заушка. Само Тобиас може, но на него, разбира се, не му е разрешено сам. Обаче ако мама дойде, той ще може. Тогава и аз ще мога.

— Нищо не разбирам. За какво говориш? — попита Лили.

— И ти можеш да дойдеш, ако искаш. Понеже билетите са налице и иначе ще станат невалидни.

— Какви билети? За какво говориш всъщност? — попита Лили и по гласа ѝ веднага можеше да се разбере, че тази история изобщо не я интересуваше.

— Говоря ти за футболния мач в неделя! Ти трябва да ми помогнеш да накарам мама да дойде с нас! — настояваше Леон.

— Чакай малко! Мама? На футболен мач? Мисля, че си се побъркал...

— Ще играе Германия. Това ще е велик мач за националния отбор!

— Какво? — Лили изведнъж започна да мисли сериозно. — Правилно ли те разбрах? Тобиас има билети за мача на националния отбор?

— Да, те са безплатни, защото бащата на Тобиас ги е получил като подарък от фирмата, в която работи. Става въпрос за няколко безплатни билета, но за съжаление той не може да отиде.

— И наистина има много билети?

— Да, един билет за Тобиас, един билет за мен, един билет за мама, един за теб и остава още един. Може да дойде някой приятел на Тобиас или някоя твоя приятелка, например Мона.

Лили изведнъж се развълнува. И това не беше чудно, защото тя светкавично измисли план, който нямаше нищо общо с приятелката ѝ Мона...

Леон прекъсна размишленията ѝ:

— Важното е да накараме мама да дойде, защото ако с нас няма възрастен, Тобиас няма да го пуснат, а и мен също.

— Остави ме да се погрижа за това — каза Лили и се втурна в кухнята.

Обаче там преживя горчиво разочарование. Колкото и да молеха мама, тя не се остави да я размекнат.

— Аз да отида на футболен мач? Никога!

Лили се върна в стаята си съсипана.

— Моля те, остави ме сама — каза тя на Леон. — Сега се нуждая от спокойствие, за да мога да премисля нещата.

ТРЕТА ГЛАВА

Лили размишляваше и размишляваше. Как да отиде на мача на националния отбор? Разбира се, на нея не ѝ се ходеше сама, а с Андреас. Дали книгата с магиите щеше да помогне? Тя погледна към скривалището си. Е, можеше поне да провери.

За да е сигурна, че никой няма да я безпокои, тя подпря вратата с един стол. Така Леон не можеше да я изненада. Едва сега извади книгата с магиите изпод леглото. Магиите и вълшебните трикове бяха подредени по азбучен ред. Но на коя буква трябваше да отвори, щом искаше да убеди майка си да отиде на футболен мач? Лили се замисли. Хрумна ѝ да използва магията с преобръщането. Тя разбира се я намери под буква „П“. Описанието беше много лесно за разбиране. Заклинанието трябваше просто да се изговори напред и назад. Това не беше много лесно. А отдолу имаше и предупреждение: „Внимавайте с ефекта на преобръщането!“

Това беше вярно. Лили вече беше ползвала тази магия, когато Леон не беше искал да ѝ даде доброволно билета си за цирк. След като Лили го беше омагьосала с магията за преобръщане, той беше върнал билета, но беше обърнал наопаки и всичко останало. В началото се

беше получило весело, защото той беше започнал да говори много смешно. От „Аз обичам да играя футбол“ би се получило: „За мачибо ад яарги лобтуф.“ А после беше пожелал да си реже ноктите на краката с четката за коса... С времето обаче ефектът на преобръщането се беше засилвал все повече и повече и вече не беше никак смешно. Не, с тази магия нямаше да преобърне мнението на мама. Кой знае какво щеше да се случи този път? Лили продължи да прелиства книгата с магиите. Под буквата „Л“ имаше различни любовни магии. Тя прочете няколко реда и изведнъж започна да се смее. Спомни си как веднъж беше приложила на г-жа Грах една такава магия. Учителката беше започнала да се поклаща измежду чиновете като влюбена манекенка. А когато Лили беше решила да развали магията, г-жа Грах беше променила държанието си, но затова пък всички останали в класа бяха започнали да се целуват. Беше се получила истинска любовна бъркотия!^[1]

Разбира се, Лили много пъти си беше мислила да накара Андреас да се влюби в нея като използва някоя малка любовна магия, но винаги беше отхвърляла тази мисъл. Искаше ѝ се да го спечели по нормален начин. Иначе никога нямаше да бъде сигурна дали той наистина я харесва. Това че сега беше футболен фен бе трик, разбира се, но той не беше от книгата с магиите, а ѝ го беше казала Мона. „Всички жени използват малки трикове в любовта“ — казваше Мона. „Започва се с грима, с който се правят по-хубави, отколкото са.“ Това значеше, че нормалните трикове бяха разрешени, но не и магиите. Лили беше взела твърдо решение в този конкретен случай.

Изведнъж нещо се блъсна силно във вратата на Лили. Леон!

— Ударих се! — извика ядосано той.

Най-вероятно отново беше решил да нахълта в стаята на Лили и понеже вратата беше заключена, той се беше блъснал в нея. Така му се падаше!

— Отвори! — започна да протестира той ядосано.

— Така ти се пада! — извика злорадо Лили.

Бързо скри книгата с магиите и едва когато се увери, че тя е на сигурно място, отвори вратата.

— Е, хрумна ли ти вече нещо? — веднага попита Леон.

Лили поклати отрицателно глава.

— Жалко, бях обещал на майката на Тобиас да ѝ кажа дали ще ходим, защото иначе тя ще даде билетите на един колега на бащата на Тобиас. Той може би ще вземе Тобиас със себе си.

— Хей, това е идея — извика изведнъж Лили. — Защо не се сетих сама за това. Не е задължително мама да идва с нас.

— Така е. Може да помолим дядо, но той дали ще иска да дойде тук специално за мача?

— Остави на мен! — каза Лили. Веднага ѝ беше хрумнало кого може да попита — бащата на Андреас. Той щеше да дойде със сигурност, щом и синът му щеше да бъде там.

— Ще уредя всичко утре в училище — каза тя.

— Ще е твърде късно — отвърна Леон. — Аз трябва още тази вечер да се обадя на майката на Тобиас.

— Но това е много глупаво! — Лили започна да размишлява, какво да прави.

— Е, какво ти е сега? — започна да я нервира Леон.

— Сега ме остави да мисля на спокойствие — отвърна грубо Лили.

Всъщност тя не беше ядосана на Леон, а се дразнеше, че всичко е толкова трудно.

— Най-добре е да ме оставиш сама, за да се обадя по телефона — каза тя накрая и изпъди Леон. Той, разбира се, не беше много доволен. Лили взе телефона в стаята си. За щастие кабелът беше достатъчно дълъг и можеше да се провре под вратата, така че тя да се затвори. Този телефонен разговор не трябваше да стигне до ушите на Леон. Лили набра номера и след малко вече говореше с Мона.

— В никакъв случай не трябва да говориш с него сега — каза Мона. — Иначе ще си помисли, че тичаш след него.

— Е и?

— Е, това не е чак толкова лошо, но не е добре да си го помисли. Такива са нещата в любовта.

— Но ако не го попитам, не мога да отида с него на мача на националния отбор. А това би бил моя шанс!

— Да, така е... Ох, много е сложно. Мъчно ми е за теб. А ти би ли се осмелила изобщо... искам да кажа да говориш с баща му и...

Мона не познаваше приятелката си. Разбира се, че Лили би се осмелила. Когато истински искаше нещо, тя можеше да направи много неща.

Лили се сбогува с Мона и реши веднага да се обади на Андреас, защото усети, че доводите на Мона малко я бяха обезкуражили. Бързо набра номера на Андреас. Тя го знаеше наизуст от четиринадесет дни. Обади се майка му.

— Тук е Лили. Мога ли да говоря с Андреас, моля?

— За съжаление го няма. Той излезе със Сабрина. Не знам точно какво имаха намерение да правят.

— Сабрина?

— Да, Сабрина Лиденщайд. Най-вероятно са отишли...

— Да, познавам Сабрина...

— Но, кой точно се обажда? Да предам ли нещо на Андреас?

— Аз съм Лили... мислех си... Не, всичко е наред... Благодаря Ви.

Лили бързо затвори телефона.

— Не може да бъде! Пак тази Сабрина! Ами да, с кого иначе? А аз глупачката му се обаждам!

— Какво става? — извика Леон.

Само това липсваше!

— Нищо. Всичко е като омагьосано! — отвърна Лили през заключената врата. — Тъп футбол! Обади се на Тобиас. Аз така или иначе няма да дойда. Дано колегата на бащата на Тобиас да вземе и теб.

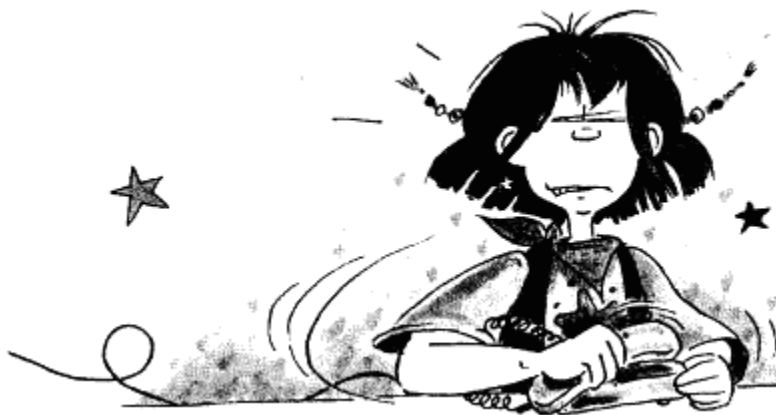
Разочарована, Лили нави кабела на телефона и го върна в кухнята.

— Толкова ли е отчайващо положението? — попита мама. — Е, ако футболът е толкова важен за теб, може да размисля.

— Ами, глупав футбол! — отвърна Лили и отиде в стаята си.

Пусна радиото много силно, защото искаше да слуша музика. Затова и не можа да чуе, че няколко минути по-късно телефонът звънна.

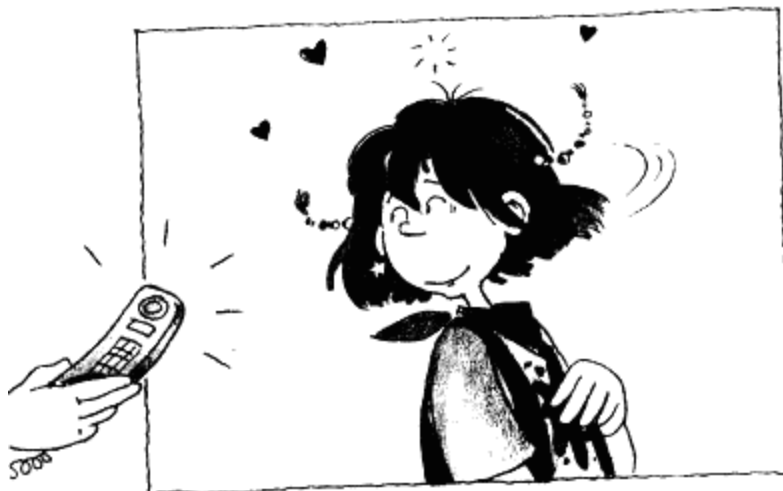
— За теб е — каза мама и й подаде слушалката.

Лили не можеше да повярва на ушите си. Усети, че се изчервява. Мама намали радиото и излезе от стаята. На вратата тя се обърна още веднъж и каза:

— Мисля, че не искаш никой да те безпокои.

И още как. Лили беше изгубила ума и дума.

— Обаждала си се — чу се гласът на Андреас в слушалката. — Или не си била ти? Във всеки случай не познавам друга Лили. Ехо, там ли си?

Това изобщо не беше хрумвало на Лили. Тя започна да търси подходящите думи и обясни на Андреас цялата история с безплатните билети за мача на националния отбор. Той ѝ зададе два или три въпроса и след малко всичко беше решено.

— Ще се видим утре в училище и ще обсъдим подробностите. Нямам търпение — каза Андреас, преди да се сбогуват.

Лили затвори телефона и се втурна да търси Леон. Дали не се беше обадил вече по другата линия на майката на Тобиас, за да ѝ каже, че няма да ходят? Само това липсваше! Не, Леон все още не се беше обадил. Какво щастие! Сега оставаше само да проведат още един телефонен разговор и всичко щеше да е наред. Бащата на Андреас щеше да отиде на мача с Тобиас, Леон, Лили и Андреас. Лили подскочи от радост.

На следващата сутрин преди училище Лили и Андреас стояха в двора и бърбеха.

Когато Мона дойде, беше много изненадана. Физиономията, която беше направила буквално казваше: „Как успя?“ Обаче с Андреас и другите тя се опита да се държи съвсем непринудено.

— Е, как сте? — попита тя привидно отегчена.

Другите не чува въпроса ѝ, защото продължиха да си говорят. Мона дръпна Лили за ръкава, но тя ѝ направи знак да не я безпокои точно сега.

Когато звънецът удари, децата се разделиха и Лили най-накрая успя да обясни всичко на Мона.

— Радвам се за теб — каза Мона. — Важното е да не те нарани.

— Глупости! Важното е да не си нарани крака, защото е много важен за училищния отбор. Ние искаме да победим, нали?

В голямото междучасие Лили отново беше с Андреас и няколко други деца от училищния футболен отбор. И за пръв път тя имаше възможността да блесне с футболните си знания. Не само Андреас беше впечатлен, но и Юрген.

— Непременно трябва да предложим това на г-жа Грах — каза той. — Тя трябва да вземе Лили в отбора като тактически съветник. Лили може да надприказва дори някой коментатор от SAT 1. Невероятно!

Наистина беше невероятно, и то без магии! Веднага щом стана ясно, че ще ходи с Андреас на мач, Лили започна да чете от книгата за футбол и научи цели две глави за футболни тактики. Футболните експерти слушаха с отворена уста лекцията на Лили: за италианската отбранителна система „Катеначо“, за разпределението на терена, натиск и форчекинг и за така нареченото „английско“ покриване на противниковия играч.

Следващите дни бяха много щастливи за Лили. Тя гледа два пъти училищния отбор по време на тренировка и помагаше на г-жа Грах.

— Дано никой не се нарани — каза учителката. — Отборът ни наистина е добър.

Вечерите Лили използваше, за да обогати футболните си знания. Тя вече разбираше почти всички футболни термини в книгата си.

Лили гледаше футболните мачове по телевизията със съвсем други очи. Затова не беше чудно, че г-жа Грах се вслушваше в нейните съвети. До неделята, в която щеше да се играе училищния мач оставаха само шестнадесет дни и въпреки че отборът беше добре подготвен, всички вече бяха леко изнервени.

Лили беше развълнувана и поради друга причина — мачът на националния отбор... той беше утре!

На следващия ден тя седеше в централния сектор. До нея беше Андреас, баща му, Тобиас и Леон. Играта още не беше започнала. Децата пиеха безалкохолно от пластмасови чашки. Лили го беше купила. Мама ѝ беше дала пари за това. От високоговорителите на стадиона се чуваше музика, която изведнъж беше прекъсната от един глас:

— Мили гости, добре дошли! Всичките петдесет и осем хиляди места на стадиона са пълни. Поздравяваме отбора на гостите и нашия национален отбор. Надяваме се да гледаме един хубав и успешен мач за класиране на световното първенство. Особено ми е приятно да поздравя почетните гости: нашият министър-председател и президента на Германския футболен съюз. Освен това световния и европейски шампион, почетния играч на немския национален отбор, нашия Кайзер Франц!

Зрителите започнаха да ръкопляскат и погледнаха към ложата. Лили също познаваше Франц Бекенбауер от телевизията, но въпреки

че почетната ложа не беше толкова далече, тя не успя да го види. Малкият ѝ брат Леон беше много впечатлен.

— Лили, истински кайзер! Ако мама знаеше това, със сигурност щеше да дойде. Той има ли си корона?

— Не, той не е истински кайзер! — отвърна засмяно Лили. — Така го наричат, защото е бил като цар на терена. Бил е супер либеро. Може би най-добрият в целия свят.

Леон не я разбра.

— Либеро ли?

— Да, либеро. Либерото стои в защита и не е прикрепен към постоянен противник. Той тича насам-натам и покрива свободните пространства.

— Нещо като защитник, който е зад всички други защитници и пази пространството пред вратата — обясни Андреас.

— Не, той прави още много неща — каза Лили. — Либерото организира защитата. Тъй като треньорът не го е прикрепил към играч от противниковия отбор, той много лесно може да влезе и в нападение. Както се казва, той играе от вътрешността на терена и подава топката. Днес в мачовете почти не може да се види истинско либеро. Модерните тактики стесняват пространството пред всички играчи. Някой като Франц Бекенбауер би бил спрял още в средата на терена. Системата с либерото е много остаряла.

— Но беше хубава за гледане — намеси се бащата на Андреас и след това добави: — Моите комплименти, девойче! Много добре си запозната с футбола.

— Тя е нашата тактическа консултантка — каза гордо Андреас.

— Е, значи футболното първенство ви е вързано в кърпа — отвърна баща му с усмивка.

Лили усети, че Андреас седна по-близо до нея и почувства някакво гъделичкане в стомаха.

Бащата на Андреас каза още нещо, но никой не го чу, защото изведнъж всички започнаха силно да ръкопляскаат. Отборът излизаше на терена. Лили скочи и започна да аплодира. Чувството да стоиш сред толкова много въодушевени хора беше невероятно. Тя настръхна.

— Хей, футболната легенда! — извика бащата на Андреас. Той беше открил в почетната ложа още един известен футболист.

— Преди го наричахме териер, защото захапваше противника като териер. Ех, какви времена бяха! По-късно, когато беше треньор на националния отбор, станахме европейски шампиони.

Двата отбора застанаха в дълга редица в средата на терена и размениха националните си флагове. По високоговорителя представиха тримата съдии. А после стана много тихо, защото засвириха химните на двете страни. Беше много тържествено! Веднага щом химните утихнаха, отново се разнесоха радостни възгласи. Играчите се разпределиха по терена. Чу се първият съдийски сигнал. Топката започна да се движи зигзагообразно насам-натам. Нападение и защита се сменяха, без да се стигне до голово положение. Началната еуфория на публиката се изпари изведнъж, защото беше станало много скучно. Подритването на топката продължаваше вече петнадесет минути.

— Прекалено дълго опипват почвата — измърмори Андреас. — Би трябвало вече да се осмелят да атакуват.

— Нужен ни е гол — каза бащата на Андреас. — От мен да мине, това може да е и гол за противника, за да се събудят най-сетне нашите момчета!

Лили не беше въодушевена, но въпреки това каза:

— Треньорът със сигурност е измислил отбранителна тактика за отбора, за да не получат гол прекалено рано. Тогава би ни станало доста трудно.

— Да, да — каза Андреас. — Но това непрекъснато подаване един на друг също не може да продължава вечно, нали?

И като че ли играчите бяха чули това, изведнъж... гол! Но за съжаление не за немския отбор. На стадиона стана много тихо. И още по-лошото беше, че футболистите не се раздвижиха. Напротив, те бяха напълно шокирани. Противниковият отбор продължи да напада немската врата. Лили почувства, че от напрежение сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тя беше на мач за пръв път и толкова много ѝ се искаше нейният отбор да вкара гол!

— Трябва да вкарат гол най-накрая! — извика тя.

— Изравнителният гол е много важен, особено сега, малко преди полувремето — отвърна Андреас.

Баща му си пое дълбоко въздух и изкрещя:

— Те наистина ще заспят. Винаги съм казвал, че противникът не трябва да се подценява. В другите страни също се играе добър футбол!

Обаче все още нямаше изравнителен гол. Противниковият отбор беше по-силен от очакваното. Дали немският отбор щеше да падне? Това щеше да е много лошо, защото тогава нямаше да играят на световното първенство...

---

[1] Ако искаш да разбереш нещо повече за магията с преобръщането и любовната магия, погледни в книгите „Лили Чудото взривява цирка“ и „Лили Чудото забърква хаос в клас“. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дойде полувремето. Резултатът беше един на нула в полза на гостите. Навсякъде се виждаха зрители, които разпалено дискутираха. Андреас се обърна към баща си и каза:

— Ти каза, че ти е все едно кой ще вкара първия гол. Сега ние сме в неизгодна позиция. По-добре щеше да бъде да не го беше казвал.

— Но аз не мога да правя магии — каза бащата на Андреас и се засмя. — Бих могъл да пробвам, разбира се... Я да видим... Искам нашият отбор да вкара гол.

— Тогава ще сме наравно. А кой ще вкара гол след това? — попита Тобиас.

Бащата на Андреас се направи, че все едно размишлява. Двете помалки деца май вярваха, че с желанията си той можеше да определя хода на играта. Те очакваха отговора му с голямо напрежение.

— Немците! Немците! — извика развълнувано Леон. — Моля те, кажи, че ние ще вкараме следващите десет гола!

— Е, не трябва да са чак толкова много. Два биха били напълно достатъчни!

— Стига да не допуснем още един гол — добави Андреас.

— Треньорът добре им е издърпал ушите по време на почивката — каза Лили.

— Сега с по-големи уши ли ще излязат на терена? — попита Леон.

Не получи отговор, защото в този момент отборите отново се появиха на терена. Веднага щом съдията даде начало на играта, Лили почувства, че сърцето ѝ започна да бие лудо. Футболният мач беше наистина нещо изключително вълнуващо. На Лили още отсега ѝ беше ясно, че това нямаше да е последното ѝ ходене на мач, независимо какъв щеше да е резултатът днес. Преди играта тя дълго беше търсила някаква футболна магия в книгата си, но напразно. Все пак трябваше да има все нещо, с което можеше да повлияе на мача. Обаче в момента не ѝ хрумваше нищо. И без това вече беше прекалено късно, защото книгата ѝ беше вкъщи... Изведнъж се чу вик. Изравнителният гол! Беше станало толкова бързо, че Лили дори не го беше видяла. А за съжаление на стадиона нямаше повторение както по телевизията. Радостта беше голяма!

— Ще им разкажем играта! — извика Андреас въодушевено.

— Аз нищо не видях! — каза Лили.

— Нямаше никаква подготовка — обясни Андреас. — Беше много далечен шут на капитана на отбора! Той просто спря и БУМ! Като бомба, неудържим!

Играта започна да става все по-динамична. Двата отбора се измъчваха един друг. Като че ли за да им стане още по-трудно, заваля и дъжд. И то какъв! На това му се казваше да вали като из ведро. За щастие Лили, Андреас и другите бяха на закритата трибуна. Играчите обаче непрекъснато се подхлъзваха на мократа трева и за секунди бяха мокри като кокошки.

Лили погледна часовника си. Оставаше още половин час и трябваше да има гол, защото с равен мач немският отбор все още не се класираше със сигурност.

— Жокер трябва да бъде вкаран в игра! — извика бащата на Андреас.

— Да — съгласи се Андреас. — Той в повечето случаи вкарва гол тъкмо когато току-що е влязъл в игра. Така прави и в неговия отбор, дори в последната минута.

— Точно така — засмя се бащата на Андреас. — Нали затова и името му е Жокер.

— Но защо треньорът не го вкарва в игра? — попита Лили.

Точно в този момент треньорът на националния отбор включи Жокер в игра, като че ли беше чул думите на бащата на Андреас. Зрителите бяха въодушевени и започнаха да крещят в хор: „Жокер, Жокер...“

Малко след това немският отбор започна да напада. Дълъг пас от защитата към средата на игрището, с две-три бързи подавания топката беше поета вдясно и стигна почти до очертаванията на полето на противника. С един невероятен пас в гърба на защитата, топката беше изиграна тактически. На това беше разчитал капитанът, който беше на линията на наказателното поле. Той надхитри противника си с удар с пета и се приготви да стреля. Обаче беше подценил мокрия терен — топката се отправи извън очертаванията на вратата. Един от страничните нападатели я достигна и падайки успя да я насочи към вратата. Капитанът скочи високо и с глава заби топката в ъгъла на вратата. Беше невероятно! Само че вратарят успя да я отбие в наказателното поле. Обаче нямаше късмет! Защото там дебнеше Жокер. Той светкавично се освободи от двамата защитници като ги направи за смях, спря топката с гърди, остави я да падне на коляното му като истински бразилец и я заби в десния ъгъл на вратата.

Радостта беше неописуема. Немските играчи се хвърлиха върху голмайстора ликувайки, като че ли искаха да го отпечатаат на

размекналия се мокър терен. Зрителите по трибуните също се прегръщаха. Всички се целуваха и танцуваха.

Играта обаче продължаваше. Беше истинска битка под дъжда! Противникът доби нови сили и взе все повече да напада немската врата. Немският отбор беше затворен в своята половина. Освен това дъждът ставаше все по-силен, а действията по терена — все по-неконтролируеми. Изравнителният гол можеше да бъде вкаран всеки момент, защото защитниците се подхлъзваха все по-често или минаваха над топката, защото нямаха никаква опора. За щастие дъждът и водата по терена тормозеха и противниците.

— Това не е футбол, това е чист късмет — ядоса се бащата на Андреас.

— Дано да е на наша страна! — извика Андреас.

— Защо не прекъснат играта? — попита Лили. — Така ще е много по-честно. Това долу си е жив воден балет!

— Само това не! — възрази Андреас. — Ако съдията прекъсне играта сега, то тя ще трябва да започне отново от нула на нула.

— Андреас има право — каза баща му. — Това би било много лошо за нас. Видяхме много добре, че противникът е силен. Ако играта трябва да започне отначало, може би ще изгубим и ще изхвъркнем от шампионата.

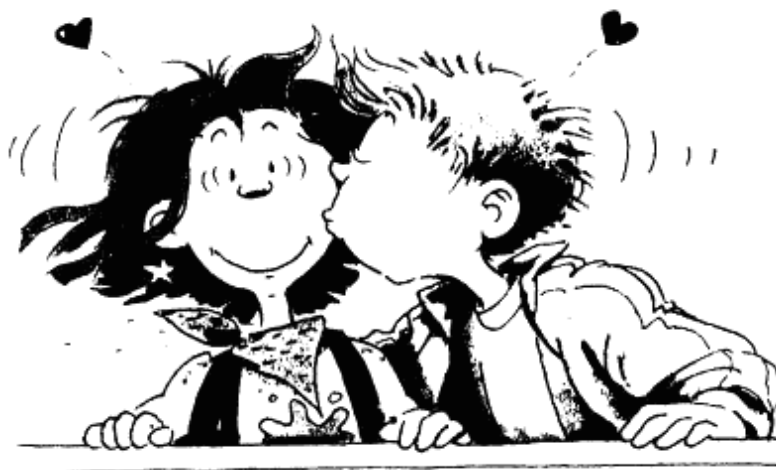
Лили забеляза, че съдията непрекъснато бършеше водата от челото си и гледаше ту към небето, ту към часовника си. Оставаха още дванадесет минути, а дъждът се беше превърнал в потоп. Още девет минути. Играчите се подхлъзваха, падаха и пълзяха в немското наказателно поле.

„Ако имах някаква магия за суша“, помисли си Лили. Не й оставаше нищо друго, освен да се надява, че няма да им вкарат изравнителен гол и съдията нямаше да спре играта.

Минутите минаваха бавно, все едно бяха часове. Оставаха още седем. Трябваше да издържат! И изведнъж се чу спасителният последен съдийски сигнал. Германия беше спечелила и се беше класирала за световното първенство.

— Колко напрегнато беше само! — каза Андреас и целуна Лили. Той благодари и на Тобиас за билетите. Петимата се прибраха вкъщи на седмото небе от щастие. До късно вечерта Лили и Леон все още разказваха на майка си с най-малки подробности, колко напрегнат е бил мачът. Лили нямаше търпение да стане сутрин. Трябваше да докладва всичко на Мона. Най-вече това, че Андреас я беше целунал по бузата. Щеше ѝ се вече да не си мие лицето...

Следващите дни не бяха чак толкова вълнуващи. Андреас не я целуна втори път, но затова пък двамата прекарваха много време заедно. Лили присъстваше на всяка тренировка. Ревността ѝ към Сабрина се беше изпарила отдавна.

Обаче един ден преди края на тренировката и точно три дни преди състезанието, се случи нещо ужасно: изведнъж Андреас се разболя. От заушка! А още по-лошо беше, че се бяха заразили още двама много важни играчи от отбора. Те също трябваше да останат въкъщи. Лили не можеше да повярва. Г-жа Грах също беше съсипана. Тя дори се обади на организаторите, за да се опита да отложи мача. Три седмици биха били достатъчни, защото заушката рядко траеше повече от десет дена. Обаче не можеше да става и дума за отлагане. И така отборът на г-жа Грах трябваше да играе без тези важни състезатели. Сутринта преди мача, Лили извади книгата с магиите. Започна да търси заклинание, с което нейният отбор да спечели мача, но нито едно не беше подходящо. Въпреки това тя си записа някои неща, преди Леон да я обезпокои.

— Какво е заушка? — поинтересува се той.

— Болест при децата, при която много те болят ушите — обясни му Лили.

— Много е заразна. Андреас със сигурност се е заразил от Тобиас.

— Но той не е болен — каза Леон.

— Но сестра му е болна и той е бил заразен. А Андреас е заразил другите от отбора. Колко неприятно!

— А ние защо не сме болни?

— Имали сме късмет — обясни му Лили. — Или пък вече сме преболели заушката. Сигурно не е било чак толкова фатално. Във всеки случай човек не може да се зарази втори път.

— А, така значи.

— Да, така е. Сега трябва да тръгвам. Ще се мъча да повдигам духа на другите, въпреки че нямаме големи шансове сега... или по-точно казано, заради това ще ги окуражавам. Ти ще дойдеш ли?

Разбира се, че Леон щеше да дойде, а също и Тобиас и още няколко други приятели. На игрището имаше вече много деца, няколко учители и родители.

Обаче Лили я очакваше изненада. Още някой се беше разболял и г-жа Грах я помоли да играе на негово място. На Лили никак не ѝ се искаше. Знаеше много неща за футбола, но тя самата да играе...? Е, какво друго ѝ оставаше? Вече беше решено кой срещу кого ще играе.

Щеше да има две групи и победителят от всяка от тях щеше да е на финала.

В първия мач отборът на Лили успя дори да спечели, защото противникът играеше толкова зле, че чак можеше да ти домъчнее за него. Във втория обаче претърпяха горчива загуба. В третия мач противниковият отбор също ги превъзхождаше, въпреки че към края на второто полувреме загубиха способността си да вкарват голове. Какво щастие! Въпреки това, малко преди последния съдийски сигнал, отборът на Лили падаше с нула на един, въпреки че всички се бореха като лъвове. Изравнителният гол просто не падаше. Оставаха само още три минути до края. Лили окуражаваше съотборниците си. Изведнъж се озова с топката в наказателното поле на противника, но един доста голям и едър противников защитник се изпречи пред нея.

— Хей, малката, дай ми топката, или ще те размажа!

Лили не посмя да помръдне от страх. От устата ѝ се изплъзна заклинанието, което те караше да седнеш. Тя го знаеше наизуст, защото го беше използвала много пъти. Едва го беше казала и всички седнаха на земята, играчите от двата отбора, вратарите, съдиите, публиката. Всички? Не, заклинанието не действаше на Лили. Тя стреля и топката влезе в противниковата врата.

Едва сега всички се изправиха отново. Какво беше това? Съдията посочи центъра на игрището, откъдето трябваше да продължи играта. Резултатът беше едно на едно, но радостта не беше голяма, защото всички знаеха, че това не беше достатъчно. За да стане победител в групата, отборът на Лили се нуждаеше от победа. Обаче как да я постигнат, когато оставаха само две минути? На Лили ѝ беше ясно, че не може да повтори магията със сядането. Така всички щяха да забележат, че играта не е честна, а Лили искаше да си остане тайна магьосница. На нея ѝ хрумна нещо друго. Противникът, който толкова нахално ѝ беше препречил пътя, ѝ изглеждаше някак познат...

Чу се последният съдийски сигнал. Отборът на Лили си тръгна отчаян от игрището. Бяха станали втори в групата. Това не беше достатъчно, за да отидат на финал. Г-жа Грах се опита да ги утеша, но Лили я хвана за ръкава и я дръпна настрани. Тя спешно трябваше да обсъди нещо с учителката си. Беше се сетила защо противниковият защитник ѝ се беше сторил толкова познат.

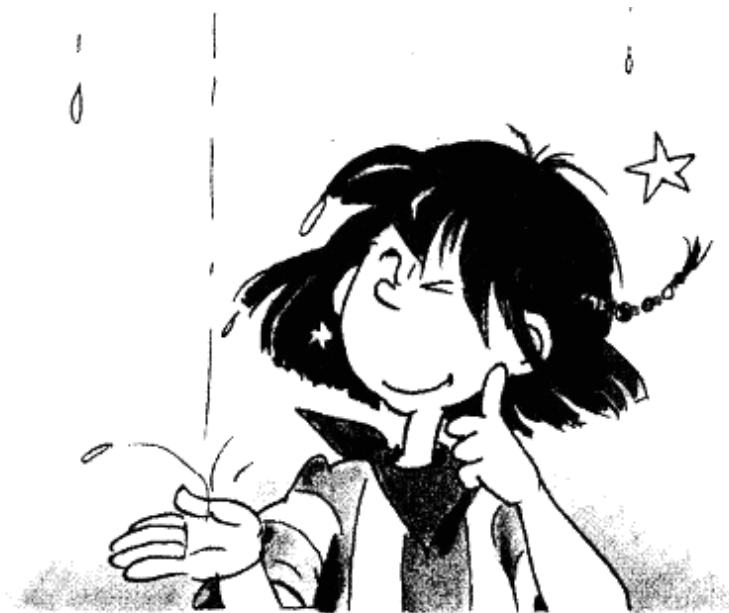
— Напълно ли си сигурна? — попита г-жа Грах. — Нали знаеш, че това е много тежко обвинение?

— Напълно съм сигурна — отвърна Лили. — Единият нападател и якият защитник. Те отдавна вече не са в основното училище. Виждам ги с Мона на турнирите по езда. Там бяха в по-голяма възрастова група.

— Но това е нарушение на правилата — каза г-жа Грах. Заедно с Лили тя отиде при треньора на противниковия отбор. Те обмениха няколко думи и трябваше да отидат при главното ръководство. И тогава всичко излезе наяве. Лили беше права. Треньорът беше пуснал в игра играчи от по-голяма възрастова група, защото две деца от отбора се бяха разболели.

Това беше грубо нарушение на правилата. Ръководството обяви отбора на Лили за първенец. Това означаваше, че щяха да играят на финала. Радостта беше неопишуема.

Това обаче беше за кратко, защото малко след началото на играта, Лили и съотборниците ѝ вече падаха с два на нула, а малко преди края на полувремето резултатът беше вече шест на един.

— Поне успяхме да се класираме на финала — каза г-жа Грах в почивката. — Да сме вицешампиони също е голямо постижение.

А Сабрина отвърна:

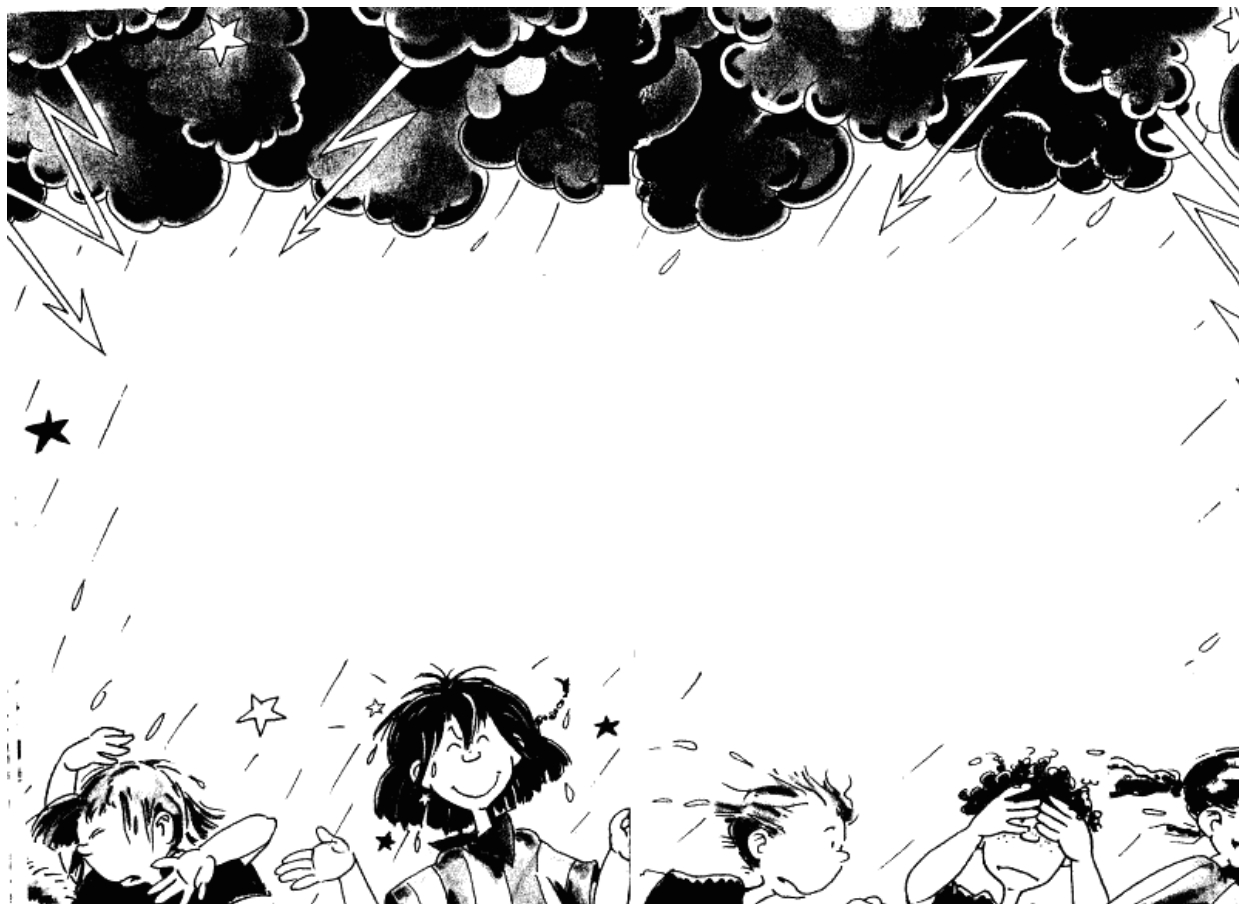
— Можехме да станем и шампиони. Ако не беше гадната заушка, щяхме да донесем купата в нашето училище. Толкова ме е яд!

Лили също беше тъжна. В мислите си тя беше при нейния болен Андреас. Колко нещастен щеше да бъде, когато му разкажеше всичко това по телефона.

— Горے главата! — каза г-жа Грах. — Ако ще загубим мача, то поне да е с вдигната глава. Трябва да ги затрудним колкото се може повече. После ще ви почерпя по един сладолед. Или май ще е по-добре да ядем сладолед след две седмици, когато другите вече ще са здрави!

Второто полувреме започна и скоро резултатът беше седем на един. А на всичкото отгоре започна и да вали. Екипите на играчите станаха толкова кални, че почти не се отличаваха един от друг. И тогава на Лили ѝ хрумна една идея! Как беше това? Ако играта бъде прекъсната от съдията заради лошото време, тя трябваше да започне наново по-късно и то от нула на нула.

Лили извади едно листче от джоба си и малко по-късно над игрището гръмна гръмотевица. После още една и още една. Лили непрекъснато повтаряше заклинанието. Накрая се развилня такава буря, каквато градът не беше виждал. Валеше като из ведро и гърмеше толкова силно, че дори сигналът на съдията не можа да се чуе. За секунди игрището беше наводнено. Лили видя как г-жа Грах с яке на главата изтича до ръководството. Тя също знаеше каква щастлива случайност беше този дъжд за нейния отбор. Само дето не знаеше кой беше помогнал, а това беше добре за Лили.

Г-жа Грах се върна и съобщи, че ръководството е решило финалът да се играе след три седмици. Децата започнаха да ликуват.

— Ако Лили не беше забелязала, че предишният отбор има по-големи на възраст играчи, нямаше да се класираме за финала! — извика Сабрина. Всички започнаха да ръкопляскат и бяха щастливи. Трябваше да внимават следващия път да имат по-добри шансове.

— Тогава ние ще атакуваме и ще им го върнем! — извика г-жа Грах.

Лили с нетърпение очакваше да се обади на Андреас. Жалко, че не можеше да му разкаже всичко.

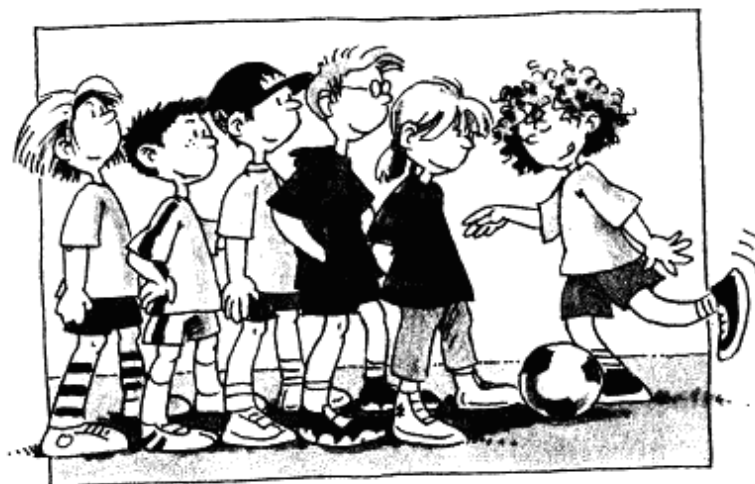
Тя усети как сърцето ѝ заби лудо. Като при истинска любовна магия. Или пък беше истинска футболна магия? Каквото и да беше, чувството беше невероятно!

Хектор,
приятел на Лили
и експерт по чудесата,
представя:

Какво ще прави един тунел на футболното игрище? Е, ЛИЛИ ЧУДОТО може да ви обясни, защото с помощта на футболната си книга се е превърнала в истински експерт:

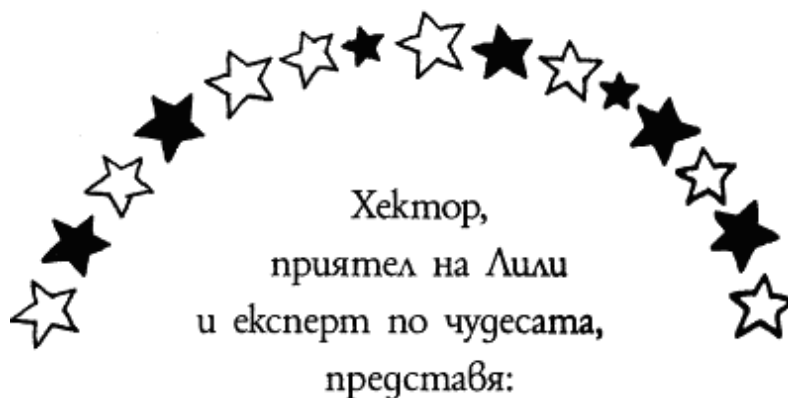

Който иска да стане професионалист, трябва да може да борави много ловко с топката. Никак не е лесно да се научиш да я риташ в права линия! Това може да се упражнява по следния начин: всички играчи от един отбор — трябва да са поне шест — застават един зад друг с разтворени крака. Първият играч рита топката през „тунела от крака“. Играчът, който е най-накрая взема топката и като дриблира с нея, минава покрай другите и пред тунела отново я рита. Така играта продължава, като е много важно топката да не докосва краката на играчите, които са направили тунела.

Тази игра ще ви достави още по-голямо удоволствие, ако направите истинско състезание. Трябва само да броите колко пъти топката е докоснала краката на някой от играчите. Така накрая победител е този, който има най-малко точки, т.е. си е вкарал най-малко „автоголове“.

Разбира се, тази игра може да се играе и ако се разделите на отбори.

Играчите — отново трябва да са най-малко шест — се хващат за ръце и застават в кръг. В средата е топката. Всички започват да се опитват да я ритнат през стената от крака. В никакъв случай не трябва да си пускат ръцете. Ако някой го направи ще получи първо жълт

картон, а при повторно нарушение — червен. Който вкара най-много голове ще стане голмайстор. Как мислите, ще настане бой, нали?

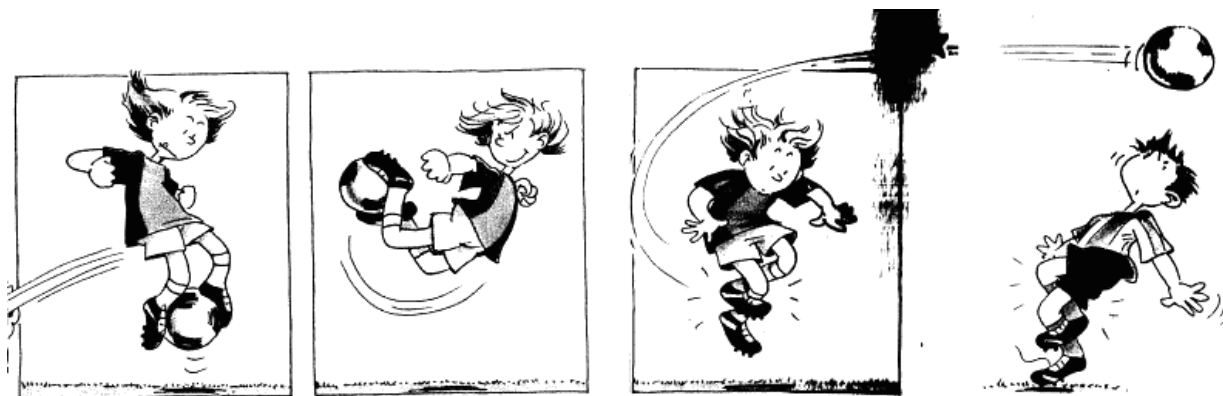

Ако искате по време на игра да завържете на възел краката на някой от противниците, упражнявайте следния трик: сложете топката на няколко метра пред вас на пода. Засилете се и подхванете топката така, че единият ви крак да е пред топката, а другият зад нея. Още в движение подскочете високо. При това топката трябва да остане между краката ви и да я пуснете, когато сте най-нависоко. Така тя ще литне над вас и вие ще можете да си пробиете път към противниковата врата. Защитниците ще започнат да се чудят какво става...

Хектор,
приятел на Лили
и експерт по чудесата,
представя:

За този трик трябва да се упражнявате много, но усилията си заслужават. Само внимавайте да не вържете и вие краката на възел!

Издание:

Книстер. Лили Чудото във футболна треска

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2007

Редактор: Елена Петкова

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-30-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.